

Arrest

nr. 215 262 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2015 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor verzoekers en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 24 juli 2014 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 12 november 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Op 16 maart 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 10 april 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[S.I.] [...]

+ partner: [S.B.] [...]

+ 2 minderjarige kinderen:

- [S.G.] [...]

- [S.M.] [...]

allen van nationaliteit: Kosovo

[...]

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 13.11.2014 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

- *Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengebied dat hen werd betekend op 24.07.2014. Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 24.07.2017. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.
Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.*
- *Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen betekend op 04.06.2013.*
- *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden."*

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Op 16 maart 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 10 april 2014 werd ter kennis gebracht, bevat de volgende motivering:

"De heer,

Naam, voornaam: [S.I.]

[...]

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 24.07.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 04.06.2013. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 04.06.2013.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 16 maart 2015 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 10 april 2015 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [S.B.]

[...]

nationaliteit: Kosovo

+ 2 minderjarige kinderen :

- [S.G.] [...], nationaliteit: Kosovo

-[S.M.] [...], nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 24.07.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 04.06.2013. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten; haar betekend op 04.06.2013.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op hun vraag om de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hun betoog luidt als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de aanvraag art. 9 BIS VW zonder voorwerp zou zijn omdat er een inreisverbod was betekend geworden

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst moet ingediend worden aangezien er geen verblijfsrecht meer is in België en verzoekers zich niet meer op het Belgisch grondgebied mogen bevinden.

Verzoekers menen dat hun aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk een voorwerp heeft en dit ondanks het feit dat hen een inreisverbod werd betekend, en ondanks het feit dat zij niet meer in België zouden mogen verblijven.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat zij tot op heden wel degelijk in België verblijven en zodoende dienstig zich kunnen beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang hebben bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde zonder voorwerp louter op basis van een beslissing tot inreisverbod geenszins enige afdoende argumentatie kan zijn,

Dat noch in art. 9 BIS VW bepaald is dat dergelijke aanvraag niet meer mogelijk is in het geval er een inreisverbod werd betekend, noch enige andere wettelijke bepaling stelt dat door het inreisverbod anderzijds het art. 9 BIS VW zonder voorwerp zou worden voor mensen die dit nadien nog zouden indienen, of nog voor personen die dergelijke aanvraag reeds hadden ingediend.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekers om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde zonder voorwerp, en dus niet zou kunnen behandeld worden, omdat er een inreisverbod is betekend geworden.

Dat trouwens dient opgemerkt dat het een vaststaande praktijk is dat DVZ verzoeken art. 9 BIS VW wel behandelt als er een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend geworden, en ook hier niet vereist wordt dat er eerst een opheffing of nog een opschorting zou gevraagd worden.

Dat het één en ander gebeurt conform de rechtspraak van uw zetel.

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat na het verstrijken van de termijn er geen legaal verblijf meer is, en ook in deze hypothese door DVZ wordt aanvaard dat er nog een aanvraag art. 9 BIS VW wordt ingediend en deze niet zomaar als zijnde zonder voorwerp kan afgewezen worden.

Dat op basis van dezelfde motieven dient aangenomen te worden dat ook na een inreisverbod een art. 9 BIS VW kan ingediend worden in België waarbij de verzoekers zich beroepen op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

In dit verband dient er vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor DVZ om het inreisverbod dat werd uitgevaardigd ook opnieuw in te trekken of nog te schorsen.

Verzoekers verwijzen in dit verband naar rechtspraak van uw zetel waarbij een beslissing DVZ waarbij gesteld werd dat een aanvraag art. 9 BIS VW zonder voorwerp zou zijn omdat er een BGV aan betrokkene was betekend geworden, niet correct was en diende geannuleerd te worden.

ZIE STUK 3

Mutatis mutandis geldt hetzelfde in het geval een inreisverbod is betekend geworden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord.”

3.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoekende partijen menen dat zij op heden in België verblijven en zich wel degelijk kunnen beroepen op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens menen verzoekende partijen dat zij belang hebben bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Verzoekende partijen voeren tevens aan dat geen enkele wettelijke bepaling stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet zonder voorwerp zou moeten worden verklaard nadat een inreisverbod werd betekend. Daarnaast menen verzoekende partijen dat de gemachtigde aanvragen o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet wel behandelt nadat een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend zonder dat een opheffing of een opschorting zou gevraagd worden.

Het betoog van verzoekende partijen mist juridische grondslag.

Luidens artikel 1 van de Vreemdelingenwet wordt een inreisverbod als volgt omschreven:

“8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekende partijen op 24.07.2014 een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend.

Tegen voormeld inreisverbod (bijlage 13sexies) werd door de verzoekende partijen geen beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de beslissing definitief en uitvoerbaar is.

In concreto betekent het inreisverbod dat aan verzoekende partijen uitdrukkelijk het verbod werd opgelegd om met ingang van 24.07.2014 het Belgisch grondgebied te betreden en hier nog verder te verblijven.

Gelet op het feit dat de verzoekende partijen op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing het voorwerp uitmaakten van een inreisverbod en derhalve uitdrukkelijk het verblijf in het Rijk hun werd verboden, kunnen zij niet dienstig voorhouden dat zij gerechtigd zouden zijn om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen op het Belgische grondgebied.

Uit een samenlezing van artikel 1, artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12 §1, 3e lid, §2 en §4 van de Vreemdelingenwet vloeit inderdaad voort dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet kan indienen op ontvankelijke wijze. Verzoekende partijen kunnen niet dienstig anders voorhouden. Zij tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen.

Verzoekende partijen stellen dat de gemachtigde aanvragen o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet wel nog behandelt nadat een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, zonder dat daarbij eerst een opheffing of opschorting moet worden gevraagd, en meent dat deze – volgens haar – vaststaande praktijk ook op hun situatie kan worden toegepast.

Dergelijke redenering naar analogie is niet ernstig.

Immers heeft een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg dat een vreemdeling binnen een welbepaalde termijn het grondgebied van België dient te verlaten, evenals het grondgebied

van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij of zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter geenszins dat aan een vreemdeling gedurende een bepaalde termijn een verbod wordt gegeven om het Belgisch grondgebied te betreden en alhier te verblijven. Een vreemdeling die gevolg heeft gegeven aan een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten, mag het Belgisch grondgebied terug betreden eens hij of zij in het bezit is van regelmatige binnenkomstdocumenten.

Een beslissing houdende inreisverbod daarentegen houdt wel degelijk in dat een uitdrukkelijk verbod wordt gegeven gedurende een bepaalde termijn om het grondgebied van België te betreden, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij of zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De draagwijdte van beide maatregelen is volstrekt anders. Ook de juridische grondslag van beide beslissingen verschilt compleet.

Gelet op het feit dat verzoekende partijen ingevolge het aan hun betekende inreisverbod niet op het Belgische grondgebied mogen verblijven, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de aanvraag zonder voorwerp te verklaren en daarbij te verwijzen naar het inreisverbod.

Daarenboven bepaalt artikel 74/12 §1 Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde een inreisverbod kan opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Een soortgelijke bepaling wordt in de Vreemdelingenwet niet voorzien voor een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de analogieredenering als zou 'het vaststaande praktijk zijn van de Dienst Vreemdelingenzaken om aanvragen o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet wel nog te behandelen nadat een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend zodat dat vereist wordt dat er eerst een opheffing of nog een opschorting zou gevraagd worden' niet opgaat.

Nu de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 16.03.2015 vaststelde dat verzoekende partijen het voorwerp uitmaakten, en nog steeds uitmaken, van een inreisverbod, vermocht zij niet anders dan de aanvraag zonder voorwerp te verklaren.

De beschouwingen van verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

De verweerder laat nog gelden dat verzoekende partijen niet dienstig kunnen verwijzen naar de door hen aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vermits zij niet aantonen dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevinden.

In het arrest nr. 72 792 van 6 januari 2012 (stuk 3 van de verzoekende partijen) diende de Raad zich te buigen over de vraag of na een Ministerieel Besluit van Terugwijzing nog een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet kan worden ingediend en of de gemachtigde vervolgens de aanvraag zonder voorwerp mag verklaren.

De Raad overwoog in voormeld arrest dat verzoekende partij in haar aanvraag uiteenzette waarom zij van oordeel was dat haar correctionele veroordeling geen beletsel vormde om haar een verblijfsmachtiging toe te staan en waarom zij geen actueel gevaar meer vormde voor de openbare orde en dat de gemachtigde deze argumentatie niet had beantwoord.

Vervolgens stelde de Raad vast dat het niet betwist was dat de gemachtigde – gelet op artikel 26 van de Vreemdelingenwet – de mogelijkheid heeft om het aan verzoekende partij betekende besluit tot terugwijzing in te trekken of op te schorten en eventueel een verblijfsmachtiging toe te staan, indien zij voldoende bewijzen aanbrengt die wijzen op een reclassering en op voldoende nauwe banden met België. In deze omstandigheden besloot de Raad dat de gemachtigde niet kon gevolgd worden in de stelling dat de door verzoekende partij aangebrachte gegevens niet dienstig waren en dat er een wettelijk beletsel zou zijn om haar aanvraag te behandelen.

De Raad stelde tevens vast dat een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet (die werd ingediend na het Ministerieel Besluit tot Terugwijzing) wel behandeld en ten gronde werd onderzocht zodat het kennelijk onredelijk was om te stellen dat het loutere feit dat aan verzoekende partij een Ministerieel Besluit tot Terugwijzing werd betekend tot gevolg zou hebben dat

haar tweede aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden “niet kan behandeld worden” en “zonder voorwerp” zou zijn.

De beslissing waarbij de aanvraag zonder voorwerp werd verklaard, werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In casu dient te worden vastgesteld dat aan verzoekende partijen geen Ministerieel Besluit tot Terugwijzing werd betekend, doch wel een beslissing houdende inreisverbod. Verzoekende partijen pogen alweer een vergelijking te maken tussen twee beslissingen die een compleet andere juridische grondslag kennen en niet met elkaar kunnen vergeleken worden.

Het weze bovendien benadrukt dat een aanvraag conform artikel 74/12 Vreemdelingenwet in het buitenland dient te worden ingediend, terwijl artikel 26 Vreemdelingenwet (van toepassing op een Ministerieel Besluit tot Terugwijzing) niet in een dergelijke voorwaarde voorziet.

Hoe dan ook dient trouwens te worden vastgesteld dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde hebben.

“Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c)) “(R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012)

Verzoekende partijen houden voorts voor dat de argumenten betreffende de sterke sociale binding met België en de verregaande integratie niet afdoende werden beantwoord en dat hiermee geen rekening werd gehouden. Er werd ten onrechte niet overgegaan tot een onderzoek ten gronde.

Het onderzoek naar de ontvankelijkheid of regelmatigheid van een aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt in dat wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het aanvragen van de machtiging tot verblijf in België (en niet in het buitenland) te rechtvaardigen.

Gelet op het feit dat verzoekende partijen bij het nemen van de in casu bestreden beslissing het voorwerp uitmaakten van een inreisverbod, dewelke het verbod inhoudt om nog langer op het Belgisch grondgebied te verblijven, kan eenvoudigweg niet worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gehouden was om de aangevoerde buitengewone omstandigheden af te toetsen.

Verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partijen zich bevinden, met uitdrukkelijke verwijzing naar het inreisverbod dat aan de verzoekende partijen werd betekend.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Gelet op het feit dat de verzoekende partijen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod en derhalve uitdrukkelijk het verblijf in het Rijk haar werd verboden, kunnen zij niet dienstig voorhouden dat zij gerechtigd zouden zijn om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen op het Belgische grondgebied.

Uit een samenlezing van art. 1 en art. 74/12 Vreemdelingenwet vloeit inderdaad voort dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet kan indienen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partijen nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partijen vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partijen daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

3.1.3. De Raad merkt op dat het niet betwist is dat noch in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch in enige andere bepaling uitdrukkelijk is bepaald dat een aanvraag om machtiging tot verblijf niet meer mogelijk is in het geval aan de aanvrager een inreisverbod werd betekend. Verweerder houdt in zijn nota met opmerkingen evenwel voor dat uit een gezamenlijke lezing van de artikelen 1, 8°; 7, eerste lid, 12° en 74/12, § 1, derde lid, § 2 en § 4 van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat een vreemdeling die onderworpen is aan een inreisverbod geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan indienen op “ontvankelijke wijze”.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert het inreisverbod en luidt als volgt:

“inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

Artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet voorziet dat, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen in het volgende geval:

“wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Artikel 74/12, §§ 1 tot en met 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.”

Allereerst moet worden gesteld dat verweerder de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet na een inhoudelijk onderzoek als onontvankelijk heeft afgewezen, maar heeft gemotiveerd dat deze aanvraag zonder voorwerp is geworden omdat aan verzoekers een inreisverbod werd betekend.

Er dient daarnaast te worden geduid dat de door verweerder aangehaalde wetsbepalingen op zich geen afbreuk doen aan het feit dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling “in buitengewone omstandigheden” en op voorwaarde dat hij over een identiteitsbewijs beschikt een verblijfsmachtiging kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – en dus via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland – te doen. Het feit dat een vreemdeling onderworpen is aan een inreisverbod sluit niet uit dat deze vreemdeling zich in buitengewone omstandigheden kan bevinden en dus niet bij machte is om terug te keren naar het land waar zich de Belgische diplomatieke post bevindt waar hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet kan doen. Verweerder lijkt hieraan voorbij te gaan waar hij erop wijst dat verzoekers, overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, eerst een aanvraag tot opschorting of opheffing van het hen betekende inreisverbod moeten indienen “bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor hun woon- of verblijfplaats in het buitenland” alvorens een hun aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden behandeld. Verzoekers voeren immers net aan dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om zich naar de bevoegde Belgische of consulaire post te begeven en hun argumentatie wordt niet aan een inhoudelijk onderzoek onderworpen. Verweerder lijkt ook uit het oog te verliezen dat hij pas “moet” overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien er geen meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen. Het staat niet ter discussie dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangaven van oordeel te zijn dat een aantal verdragsbepalingen in casu van toepassing zijn. Zo verweerder hieraan al enige aandacht zou hebben besteed, hetgeen niet kan worden afgeleid uit de aan de Raad voorgelegde stukken, dan blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing minstens niet op grond van welke redengeving verweerder meent dat de door verzoekers ingeroepen verdragsbepalingen, die primere op de nationale wetsbepalingen, niet dienstig kunnen worden ingeroepen. Het feit dat in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet – een wetsbepaling die in de bestreden beslissingen bovendien niet wordt vermeld – wordt toegelicht dat een inreisverbod inhoudt dat een vreemdeling “de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk voor een bepaalde termijn verboden wordt” doet niets af aan de vaststelling dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat personen die onwettig in het Rijk verblijven en aan wie zelfs een inreisverbod werd betekend niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De wijze waarop verweerder de artikelen 1, 8°; 7, eerste lid, 12° en 74/12, § 1, derde lid, § 2 en § 4 van de Vreemdelingenwet stelt te lezen impliceert dat hij, ingevolge de nationale wetgeving, ook zou verplicht zijn om, om louter procedurele redenen, een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging af te wijzen in gevallen waarbij hij dit niet kan zonder hogere rechtsnormen te miskennen. Een dergelijk standpunt is kennelijk onredelijk. Daarenboven moet worden benadrukt dat verweerder met zijn betoog omtrent het inreisverbod ook schijnbaar vergeet dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, “voor het ingaan van een dergelijk verbod dus is verondersteld dat de betrokkene het grondgebied eerst heeft verlaten” (cf. HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16, punt 45), wat in casu niet werd vastgesteld. De afzonderlijke of gezamenlijke lezing van de voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder er niet meer toe zou zijn gehouden de door een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod aangevoerde buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in aanmerking te nemen en dat hij vermag te besluiten dat deze aanvraag zonder voorwerp is.

Verzoekers kunnen worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder onterecht voorhoudt dat het hen betekende inreisverbod een beletsel vormt om een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing

van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen en dat hij door de eerste bestreden beslissing te nemen voormeld wetsartikel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen inzake deze beslissing, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.2.1. Inzake de tweede en de derde bestreden beslissing voeren verzoekers in een afzonderlijk middel de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

Zij verstrekken de volgende toelichting:

“In Kosovo komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard;

De situatie in Kosovo is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verskillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Kosovo.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Kosovaarse vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is;

Minstens is het zo dat deze situatie in Kosovo diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Het schendt ten eerste art. 3 EVRM dat thans door een bevel om het grondgebied te verlaten bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met alle van belang zijnde elementen.

Dat bovendien in geen enkele mate wordt gemotiveerd waarom zou moeten worden afgeweken van een normale termijn en er een termijn van 0 dagen zou moeten worden verleend, hetgeen totaal in strijd is met het redelijkheidsbeginsel temeer de normale beroepstermijn 30 dagen belooft.”

3.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“In antwoord op verzoekende partijen hun concrete kritiek laat verweerder nogmaals gelden dat niet dienstig kan worden voorgehouden dat een onderzoek diende te gebeuren naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Kosovo, gelet op het feit dat de aanvraag zonder voorwerp werd verklaard.

Verweerder verwijst dienaangaande naar de uiteenzetting in repliek op de eerste twee middelen tot nietigverklaring en herhaalt dat het in de gegeven omstandigheden geenszins nog aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie toekwam om de aangevoerde buitengewone omstandigheden te onderzoeken.

De buitengewone omstandigheden ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn elementen dewelke kunnen rechtvaardigen dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging niet in het buitenland, doch wel in België wordt ingediend.

Gelet op het feit dat aan verzoekende partijen op 16.10.2013 uitdrukkelijk verbod werd opgelegd om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, kan niet dienstig worden betwist dat er in hun hoofde eenvoudigweg geen elementen kunnen worden weerhouden, dewelke zouden rechtvaardigen dat -wars van het opgelegde inreisverbod- alsnog een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou worden ingediend.

Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 5 van het EVRM laat verweerder gelden, dat dit betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoekende partijen niet het voorwerp uitmaken van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de verweerder vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM juridische grondslag mist (zie R.v.V. nr.28.334 van 5 juni 2009).

Verder geven verzoekende partijen te kennen dat er niet werd gemotiveerd waarom er werd afgeweken van de normale termijn en er een termijn van 0 dagen werd toegekend.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Bijgevolg kan beslist worden om betrokkene geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten wanneer minstens één van de gevallen opgesomd in artikel 74/14 §3 zich voordoet.

In casu motiveert het bevel om het grondgebied te verlaten het volgende :

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat: 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 04.06.2013.

Verzoekende partijen maken niet met concrete argumenten aannemelijk dat het in casu alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om een minimumtermijn van 0 dagen te geven.

Deze kritiek is niet dienstig.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)”

3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerden dat zij, omwille van de actuele situatie in dat land, niet naar Kosovo konden terugkeren omdat zij er dreigden te

worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de stelling van verzoekers dat zij in Kosovo dreigen te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen en de ter onderbouwing van hun standpunt aangebrachte stukken. Het enkele feit dat aan verzoekers voorheen een inreisverbod werd betekend stelt verweerder niet vrij van de verplichting om alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen na te gaan of deze beslissing geen miskennis inhoudt van artikel 3 van het EVRM. In dit verband dient te worden herhaald dat de wetgever in artikel 7 van de Vreemdelingenwet – de wetsbepaling die door verweerder werd aangewend om de tweede en de derde bestreden beslissing te nemen – is voorzien dat slechts kan worden beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien een bepaling van een internationaal verdrag hiertoe geen belemmering vormt.

Verzoekers kunnen worden gevolgd in hun standpunt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van de andere middelen die betrekking hebben op de tweede en de derde bestreden beslissing is, gelet op het voorgaande, niet meer vereist.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2015 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster wordt vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK